

nüüd! Ioi Rein känd kofko — ja ommeti
ta ei kahetsend, et ta omma wiuhameest
aitnud; sest mis innimenne õigusse pärrast
teeb, sest temma südda ellades ei tunne wallo
— agga mis ütles: Dio! se mõtte närris
temma süddant. Ka Hanso sisse leihas Reino
willetsus ni wägga, et ta ütles: ma olien
sulle mitto tullist ligu teinud; agga mitte
ennam minno pahha waim, sinno waim
peab mind juhhatama — anna andeks, ja
Jummal sägo sinno last attama! Tehko mo
kapsega Jummal, mis tahhab, kostis Rein,
ja andko sulle andeks, kui minna sulle andeks
annan. — agga mo waene Dio, mis ütles
se! Ei woi Dio egga sinno wallo minno wal-
lust ülle kää, kostis Hans wasto — ma kan-
nan need tullised sõõd, mis Onnisteggia
omma wiuhamehhe peäle käsib kogguda —
need põlletawad mo hinge ärra. Ei se tulloke
põlleta ärra, mis meleparrandamine sütti-
tab, wastas Rein, ja jo nähti Tiut tulle-
ma — kermeste ja rõõmsaste, sest ta tõttas
omma Reino ja Jürri jure, pima lähker üh-

hes kääs, ja teises, mis Jummal kõrwa
annud.

Waene Dio! ei sa tea, mis sind otab.
Murreta terretasid sedda tännast hommikut —
Jummal ingel kinnitago sind, temma õhtut
wasto wotma. Dio joudis ikka liggemale,
agga sedda liggemale ta joudis, sedda pitte-
maks jäid ta sammud, sest ta hakkas jo emast
tundma, et seal head sugu ei oinud.

Rein läks ta wasto, ja räkis temmale keit,
otsast otsani — ja se arra werrega Dio, kes
sedda kuuldes, wärrisedes lapse pole tõttas,
jõi ni tuggewaks, et ta ütles: sa olled teinud
mis õige innimesse kohhus — minno sü on,
et ma plikka tahtmist teggin — ja siis lan-
ges ta lapse kõrwa ja nuttis ni ärdaste, et
Hans sure heäleaga Jummalat pallus. Agga
se plikka ütles: pekste mind, pekste mind, et
ma ärra ollen olnud! — ja Dio wastas:
wäti! eks ma isse ei pidand targem ollema?
wottis omma last sülle ja ütles: kõndime tem-
maga külla pole, ehk juhtub kegi, kes ussi